

»VERJETI V ODREŠENJE V DUHU ZAVEZE LJUBEZNI!«

Dragi bralci in bralke Pisma Zaveze, dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja!

Mesec avgust je v našem gibanju živahen mesec. Počitniški tedni, poletni tabori, družinski oddihi in romarske poti, združujejo veliko ljudi. Ljudje se zbirajo, srečujejo drug drugega in najdejo vzdušje, ki jih naredi svobodnejše, bolj odrešene. V zadnjih tednih sem obiskal več schönstattskih centrov. Srečal sem veliko življenja, prostovoljnega dela in veselja. Hkrati sem opazil, da so nekatere prej samoumevne stvari, postale naporne, da marsikje primanjkuje moči in, da ponekod vene tisto, kar je zraslo. To nam daje čutiti, kako sta naše življenje in gibanje, potrebna odrešenja.

Ali še vedno verjamemo v svoje odrešenje? Vsako leto 15. avgusta, to je tri dni pred našim dnevom Zaveze ljubezni, praznujemo praznik Marijinega Vnebovzetja. Ta praznik ne govori le o Mariji. V njem se kaže, kaj ima Bog v načrtu za slehernega človeka. Marijino celotno življenje: telo in duša, veselje in trpljenje, njena vprašanja in njen »DA« – je prišlo k Bogu. Marija je podoba odrešenega človeštva. Prepričan sem, da je bistveno vprašanje za naš čas in o našem času, naslednje: Ali sploh še verjamemo v svoje odrešenje? V našem času se veliko govori o spremembah in o preobrazbi. Toda ali res še računamo s tem, da se lahko nekaj ozdravi, spravi, osvobodi in obnovi? Ali pa smo se navadili na neodrešeno: na vojne in nasilje, na krhkost v medsebojnih odnosih, na napetosti v Cerkvi in v gibanju, na rane v odnosih in tudi na lastno notranjo nesvobodo?

Nekaj stvari uspešno reorganiziramo, druge pa nekako prenašamo. Ampak ali še verjamemo, da je Bog sposoben stvari spremeniti? Marijino Vnebovzetje nasprotuje vdani brezvoljnosti. Bog ne obupa nad ljudmi in nad njihovo zgodovino. Odrešitev je mogoča, vendar ne, kot hiter izhod, ki se izogne resničnosti. Marija je prehodila dolgo pot, verujoča, vendar v iskanju, vse do kraja pod križem. Pater Kentenich nas, kot partnerje v Zavezi ljubezni, imenuje »priče odrešenja.« Svojega odrešenja (zveličanja) pa ne dosežemo, kar tako na lahko. Lahko pa damo odrešenju prostor in pri njem sodelujemo. To zahteva skok vere, to je pogum v veri, v čutilih in v razumu. Prav takrat, ko naše oči ne vidijo rešitve, naša vera ve: Bog še ni rekel zadnje besede. Letošnji moto »zaupati vetru – verovati v nevihti« pomeni: sredi še neodrešenega dogajanja, zaupati, Bog ima vse pod nadzorom.

PET MALIH POTI DO ODREŠENJA (SVETOSTI): Teh 5 preprostih in temeljnih vsakodnevnih odločitev, se lahko v našem vsakdanjem življenju, spremeni v 5 malih poti do odrešenja (svetosti).

1. Verjamem v svoje osebno poslanstvo. Na vprašanje »Kdo sem?« mi vera odgovarja: Nisem številka in ne kopija. Bog ima o meni izvirno zamisel. Tako, kot Marija, smem tej Božji podobi (zamisli) reči »DA«.

2. Verjamem, da se lahko razvijam in rastem. Na vprašanje »Kaj me čaka v prihodnosti?« naše upanje odgovarja: Nisem omejen s tem, kar sem danes. Naslednji korak je mogoč. Vsak nov začetek, je del poti odrešenja.

3. Verjamem, da Bog deluje v mojem življenju. Na vprašanje »Kako je vse to povezano?« nam vera v Božjo previdnost, ne odgovarja s hitrimi pojasnili. Ampak išče, posluša in razlikuje, kje Bog sedaj odpira vrata? Kje govori Bog po glasu časa in po izkušnjah? Kaj želi, da raste in se razvija?

4. Verjamem, da moj prispevek šteje. Na vprašanje »Kaj lahko storim proti moji nemoči in vdanosti v usodo,« nam pot odrešenja, ponuja rešitev v smislu: »Nič brez nas!« Ne štejem zato, ker nekaj prispevam. Ampak, moj prispevek šteje, ker jaz štejem. V Zakladu milosti, lahko postane tudi majhno, del večjega odrešilnega procesa.

5. Verjamem, da ima vsak moj bližnji lastno karizmo. Na vprašanje: »Kako lahko v miru in slogi živimo skupaj?« kultura Zaveze ljubezni, odgovarja: Tam, kjer razmišljamo različno, želim v tebi, ki si moj bližnji, iskati Božjo milost in poslanstvo. Ta stavek naj postane v času, ki je vse bolj poln konfliktov, notranji moto za naše skupnosti.

DELAVNICE ZAVEZE LJUBEZNI: Morda so prav naši počitniški tedni, poletni tabori, družinski oddihi in romarske poti, male delavnice naše vere. Tam ljudje odkrivajo košček svojega osebnega poslanstva ter rastejo skozi opravila in medsebojne odnose. Razmišljajo o doživetem in iščejo Božje sledi. Vključujejo se v delo: v kuhinji, pri pripravi, v pogovorih, igrah, molitvah in neštetihi službah, ki jih pogosto nihče ne opazi. In se učijo, kako dati prostor darovom drugih. V vsakem našem majhnem prispevku lahko oživi »Nič brez nas!« V vsakem uspešnem srečanju se lahko zasveti nekaj novega človeka v novi skupnosti. Zato živimo proces Zaveze ljubezni, ko: skupaj poslušamo, razlagamo glasove časa, dajemo svoje prispevke, spoštujemo različne karizme ljudi in zaupamo Mariji, da nas vzgaja in vodi tudi skozi prelomnice in ločitve.

Ko bomo 18. avgusta obnovili našo Zvezo ljubezni, vprašajmo Marijo: • Kje v mojem življenju nekaj kriči po odrešitvi? • Kje sem se že sprijaznil z neodrešenostjo? • Kakšen majhen korak vere je zdaj mogoč?

Marija, Podoba odrešenega človeka in Naša zaveznica, pomagaj nam živeti v duhu Zaveze ljubezni! To vključuje zaupati vetru in v nevihti, in hkrati verjeti v Božjo previdnost. Vsem želim blagoslovljen dan Zaveze ljubezni!

Vaš, pater Felix Geyer, Schönstattsko gibanje, Nemčija

